

Mál nr. 342/2018**M og
váttryggingafélagið V v/ sjúklingatryggingar tannlæknis.****Ágreiningur um hvort sjúkdómseinkenni í kjálka og tungu megi rekja til endajaxltöku.****Gögn.**

Málskot, móttakið 26.10.2018, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 19.11.2018, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Hinn 21. maí 2015 tók A, tannlæknir, með skurðaðgerð endajaxl úr neðri gómi M hægra megin. Viku síðar, 28. maí 2015, kom M til skoðunar hjá tannlækni sínum vegna „bráðatilviks, saumataka og skolun á soccetti“. Í sjúkraskrá vegna þessarar komu til tannlæknisins segir að M hafi komið vegna „verkja og bólgu í tönn #48. Skolað upp út socketi #48 með corsodyl. tveir saumar teknir. Leit vel út en enn mikil bólga. Sagt að hafa samband ef að fær sýkingareinkenni, hita eða eitlastækkningar. Er enn með doða í helmingi tungu, en farin að fá náladofa sagði henni að þá væru ágætis líkur á að hún fengi tilfinninguna aftur“.

A hefur í gildi sjúklingatryggingu vegna stafsemi sinnar hjá V. Í bréfi A til V, dags. 23 ágúst 2017, kemur fram að taka endajaxlsins hafi verið „perikórónítis“ (bólga í kringum krónu tannar) sem áður hafði krafist sýklalyfjatöku og slæm lega tannar. M hafi átt símtal við A 28. ágúst 2015 þar sem hún hafi gert A grein fyrir að hún væri með vandamál sem hún tengdi við endajaxltökuna sem fólust í breyttri skynjun í tungu, smellum í liði og verkjum í kjálka. Í símtalinu hafi M verið ráðlagt að leita til nafngreinds tannlæknis sem sérhæfði sig í kjálkaliðsvandamálum og verkjum í munnholi og andliti. Hinn 3. september 2015 hafi M komið til skoðunar á tannlæknastofu A þar sem einkenni hennar hafi verið skráð frekar niður. Kvaðst M vera aum þegar hún tyggi karamellu og tyggjó, en væri betri en þegar þau áttu símtal 28. ágúst. Þá segir að skynbreytingar í tungu séu skráðar, en þær afmarkist við takmarkað svæði á tungubaki og tilfinning sé það mikil að ólíklegt verði að telja að tungutaug hægri hliðar hafi orðið fyrir beinum skaða við sjálfa endajaxltökuna. Hafi M fundist tilfinningin hafi aukist upp á síðkastið.

Hinn 31. október 2017 leitaði M til tannlæknisins B. Í vottorði B, dags. 2. janúar 2018, segir að M hafi látið fjarlægja endajaxla sína árið 2015. Í aðgerðinni sem hafi verið erfið og tekið eina klukkustund, hafi M farið úr kjálkalið hægra megin. Hún hafi ekki getað lokað munninn eftir aðgerðina og neðri kjálki verið skakkur til vinstri og hægri hlið tungu verið dofin. Í kjölfar aðgerðarinnar hafi M bólgnað mikið, fengið sýkingu og ávísað sýklalyfjum. Við skoðun sé snertiskyn tungu ekki eðlilegt og mikill munur á skynjun hægra og vinstra megin og M kveðst hafa lítið bragðskyn í hægri hlið tungu. Yfir hægri kjálkalið sé M mjög aum og í vöðvum sem stjórna hreyfingu liðarins. Opnun sé takmörkuð um 40 mm og kjálki skjótist til hægri þegar hún opni munninn. Hafi M verið greind með „anterior temporomandibular joint dislocation“ í hægri kjálkalið.

Í gögnum málsins kemur fram að 1. nóvember 2010 hafi M leitað til tannlæknis síns þar sem hún hafi verið búin að vera „slæm í v. kjálkalið. Smellur, líklega stress er að fara út sem au per í dag. Bitslípun“.

M hefur gert kröfu um bætur úr sjúklingatryggingu þeirri sem A hefur í gildi hjá V. Í skýrslu sinni til V, dags. 11. júlí 2017, kveður M að A hafi tekið „mjög harkalega á í langan tíma til að ná jaxlinum sem olli miklum verkjum í kjálka sem eru enn viðvarandi. Einnig urðu taugaskemmdir sem ollu tilfinningaleysi í tungu hægra megin“ Lýsir M einkennum í kjálka nánar þannig að það séu smellir og verkir í kjálka, erfiðleikar með að tyggja og opna munninn af og til. Þá eigi kjálkinn það til að læsast. V hefur hafnað bótaskyldu úr sjúklingatryggingunni.

Álit.

M kveður kröfu sína um bætur úr sjúklingatryggingu A vera reista á grundvelli 1. eða 4. tölul. 2. gr. laga nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu. Samkvæmt 1. tölul. 2. gr. laganna skal greiða bætur án tillits til þess hvort einhver ber skaðabótaábyrgð samkvæmt reglum skaðabótaréttarins, enda megi að öllum líkindum rekja tjónið til þess að ætla megi að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði. Engin gögn í máli þessu staðreyna eða leiða líkum að því að A hafi tekið harkalega á við tanntökuna eða að öðru leyti ekki hagað tanntökunni eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði. Hefur ekki verið sýnt fram á að bótaskilyrðum 1. tölul. 2. gr. laga nr. 111/2000 fullnægt.

Samkvæmt 4. tölul. 2. gr. laga nr. 111/2000 skal greiða bætur m.a. ef tjón hlýst af meðferð og tjónið er af sýkingu eða öðrum fylgikvilla sem er meiri en svo að sanngjarnt sé að sjúklingur þoli það bótalauð. Við mat á því hvort bótaskilyrðum sé fullnægt skal annars vegar líta til þess hve tjón er mikið og hins vegar til sjúkdóms og heilsufars sjúklings að öðru leyti. Þá skal taka mið af því hvort algengt er að tjón verði af meðferð eins og þeirri sem sjúklingur gekkst undir og hvort eða að hve miklu leyti gera mátti ráð fyrir að hætta væri á slíku tjóni. Fyrir liggur samkvæmt gögnum málsins að M hefur haft einkenni áður, eða á árinu 2010, frá vinstri kjálkalið áþekk þeim sem hún lýsir nú frá hægri kjálka. Engin gögn liggja fyrir í málinu, svo sem matsgerð dómkvaddra matsmanna, sem gefa til kynna að tilfinningaleysi í tungu megi að öllum líkindum rekja til tanntökunnar 21. maí 2015. Samkvæmt þessu og andmælum A verður að telja að ekki hafi verið nægilega sýnt fram á að fullnægt sé bótaskilyrðum skv. 4. tölul. 2. gr. laganna. Vottorð B, sem M aflaði einhliða, getur ekki nýst sem fullnægjandi sönnunargagn í þessum efnum.

Samkvæmt framangreindu á M ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu þeirri sem A hefur í gildi hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu A hjá V.

Reykjavík, 20. desember 2018.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.